

Er Vénto e o Sóe

Na òta, er Vénto de Tèra e o Sóe i rateléven. Ùn i oréva èse pù fòrte del àutro, quando g' an visto en forèsto ch'i vegniva avanti¹ reogeà nt en mantèlo. I dói ch'i rateléven g' an pensà alóa ch'i saà stà r pù fòrte quélo chi ghe l'avése fata a fàe levàe ar forèsto er mantèlo d'en còlo.

Er Vénto de Tèra alóa g' à inomensà¹ a bofàe pù ch'i podéva ma pù i boféva e pù r forèsto i se reogeéva drénto ar mantèlo, tanto che aa fin er pòveo Vénto g' à dovù sméte de bofàe. O Sóe alóa g' à¹ sbucà nt o célo e r forèsto, ch'i ncomenséva a s-ciopàe dal càudo, i s'è levà r mantèlo d'en còlo. Er Vénto de Tèra g' à dovù recognóse che o Sóe g' èa pù fòrte de lù.

La t'è piasù a fòa? Te ó ch'a te la recunto n'àutra vòta¹?

Nota 1 - nella traccia scritta 'nvanti, 'ncomensà, g'è, òta.